

Sevgi Üzerine Birkaç Cümle 13

– AhmetZeytinci · 09 Ağustos 2017

Aşk ayağa düşer mi? Düşer, düşer hem de nasıl düşer. Nerede o eskinin tertemiz Leylalı Mecnunlu, Ferhatlı Şirinli, Keremli Aslılı aşkları... Nerede şimdiki düzeysiz ve çarpık çıkar ilişkileri. Bakın ilişki dedim dikkat etti iseniz, aşk kelimesini kullanmadım...

Magazin programları artık çığırından çıktı. İnsanların özel hayatlarını parça pinçik, didik didik ediyorlar. Ediyorlar da ne oluyor? O hayatlara özenen yüzlerce genç kız, star olma bahanesi ile evden kaçıyor, büyük şehirlere doğru yelken açıyor. Binlerce delikanlı işini gücünü bırakıp hayal dünyasına koşuyor. Bunların bir kısmı olağan üstü çabalar ile kıyısından köşesinden şöhreti yakalarken, büyük çoğunluğu sürünüyor, sefilleri oynuyor, Viktor Hügo'nun değilde, bir gazino patronunun senaryosunu yazdığı kısa öykülerde...

İnsan sevdi mi adam gibi sever, sevdiğini de ufacak bir tatsızlıkta hemen terk etmez. Aşk böyle bir şeydir işte... Hem yürekte hem de beyindedir. Hem oda da hem evindedir. Hem çok özeldir hem de yerindedir. Küçük tatsızlıklar, anlaşmazlıklar aşkın garnitürü, tuzu, biberidir...

Birinden elektrik almak ya da almamak deyince hemen aklınıza elektrik şirketleri gelmesin tabi ki... İnsanlar arasında ki etkileşimdir elektriklenme... Bana çok kere olur. Sevmediğim ya da hoşlanmadığım bir insan yanıma geldi mi diken üstünde oluyorum ve gözünün içine bakıyorum, bir an önce çekip gitsin diye... Ben ondan elektrik alamıyorum ya belki o da benden alamıyordur. İki taraflı negatif elektrik ortaya çıkıyor... Bunun tersi de doğrudur tabi ki... Sevdiğiniz birisi de yanınıza geldi mi, hiç çekip gitsin istemezsiniz...

Bildiğiniz gibi bitkiler ve hayvanlarda canlı birer varlık olmasına rağmen dini sorumlulukları yoktur. Bizler gibi akıllı olmasalar da, onlar bile sevgiyi biliyorlar. Bir çok yerde okumuşsunuzdur, ölünce sahibinin başında bekleyen köpekler. Uzak yerlere bırakılıp evinde dönen kediler köpekler. Sahibi ölünce ötmeyen kuşlar... Buna benzer bir çok örnek verilebilir...

Aldatmak, neyi ve kimi aldatır ya da aldattığını sanır insan? Bu soruların cevabını bilen insanın vereceği cevaplar aynen şöyledir. Birincisi insan kendini aldatır. İkincisi ise insan Allah'ı aldatamaz kesinlikle... İnsanın kendini aldatması kadar acı bir şey yoktur. Bunu yaptığı zaman savunma mekanizmaları harekete geçer ve yaptıklarını meşru zemine oturtması için sinyaller gönderir ona. "İyi ki yaptın." der. "Ne güzel bu zevki tatmak." der. "Sevgi ne güzel seks ne güzel, niye günah olsun ki?" der. Lakin bu işin sonu da gelmez bir türlü... Oysa zinanın yasaklanmasının bir ilahi hikmeti vardır göz ardı edilmemesi gereken. Bu da bir felaket olup, nesillerin bozulması ve doğacak çocukların anasının babasının belli olmaması neticesini doğuracaktır...

Cafcaflı sözlerden, içi boş cümle ve kelimelerden kaçınarak sevdiklerinize, bu herkes olabilir, eşiniz, oğlunuz, kızınız, amcanız, dayınız, arkadaşınız, sevdiğinizi gümbür gümbür haykırın. Sevmek dokunmaktır belki, belki sevmek şiir olup bir dinleti de gümbür gümbür okunmaktır. Sevmek sevdiklerine sokulmaktır. Sarmaktır ruhun ve bedeninin ile tüm sevdiklerini, gönül verdiklerini... İçinde emek varsa güzeldir sevgi, içinde emek varsa özeldir sevgi... Şiddeti sevenler, şiddete tapanlar aslında şeytanın oyuncacı olmuşturlardır. Diğer masum insanların onların gözünde hiç bir kıymeti, değeri yoktur. Lakin hesap günü geldiği zaman ki çok çetin olduğu defalarca tekrar edilmiştir Yüce Kur'an da, kendileri oyuncak olacaklar ve hiç bir şey onları kurtarmayacaktır. Yunus Emre'nin dediği gibi "Sevelim sevilelim dünya kimseye kalmaz." Kalmayacak da... Hepinize en derin sevgi ve saygılar...